

Sub Liminal Transmission

(3 x CD) Lars Åkerlund
Firework Edition Records 2018

På *Sub Liminal Transmission* har Lars Åkerlund använt sig av ljud från Buchla 200, fältinspelningar, SuperCollider, elektronisk monokord, elgitarr och en varierad uppsättning digital och analog utrustning. Musiken är inspelad på ElektronMusik-Studio (EMS) i Stockholm samt Studio VetteFyra (Stockholm), PigHouseStudio (Stenkyrka) och CDMC (Madrid).

Åkerlund har med sitt minimalistiska användande av ljuden och skiftningar i dynamisk lågmäldhet och styrka gett dem suggestiva rörelser. Som på första skivan där vad som låter som fältinspelningar modulerar in i elektroniska inslag, vilket skapar en väldigt organisk ljudbild, och Åkerlund lyckas väl med att skapa vad som kan uppfattas som imitationer av ”naturliga« ljud. Stämningen i musiken leder inte sällan tankarna till fältinspelaren Chris Watsons album *In St Cuthbert's Time* (särskilt spåret *Winter*).

Att lyssna till *Sub Liminal Transmissions* är en intim upplevelse som påminner om gryning ute i naturen, med vind som susar genom träden. Stunden precis innan omgivningen vaknar till liv. Det är tyst, så tyst. Minsta insekt eller rörelse i högt gräs hörs. Över tid tar det elektroniska och mer skarpa, nästan hårda ljudkaraktärerna ibland över kompositionerna och spårtitlarna i kombination med musiken indikerar ett obehag, någonting som tränger sig in och sprider sig. En farhåga om någonting odefinierat, nästan olycksbådande, vilket är en känsla som dröjer sig kvar genom alla tre skivor.

På den andra skivan presenteras ytterligare en verklighet. Den är sökande, uppkopplande i sin karaktär. Spåren är lite blötare, lättare att flyta in i men samtidigt mer dynamiskt aggressiva och med pockande, påträngande rytmer. Mest intressant på denna skiva är tredje spåret, *Labyrinth*. Med nästan kirurgisk skicklighet förflyttas man in i vad som låter som en kropp, rumsuppfattningen skiftas och man går från att vara utanför till inom och någonstans däremellan.

Den tredje och sista skivan inleds med en mer industriell karaktär med ljud som liknar enorma maskiner och stora betongrum (särskilt på första spåret, *Sub Liminal Oscillators*). Andra spåret, *Wet Chemistry*, förflyttar en in i ett vakuum, i väntan på något, för att slutligen placera en nära och under vad som låter som en version av vatten – vid en strand, på havsbotten, i regn.

Det jag fann mest intressant med *Sub Liminal Transmissions* var hur Åkerlund arbetar med tid och rumsuppfattning med de (vad det framstår som) begränsade mängden ljud. Det går att jämföra dessa kontraster särskilt tydligt mellan till exempel *Get In Get Out* (CD 1) och *Labyrinth* (CD 2) och *Sub Liminal Oscillators* (CD 3) – från känslan av att befinna sig på ett fält i skogen i gryningen till att vara inuti vad som låter som en kropp till att vara mitt i ett sågverk. Från vidsträckta miljöer till tätslutande, nästan klaustrofobiska utrymmen.

Musiken påminner också periodvis om de instrument som används för att mäta styrkan i jordbävningar, man kan nästan se nålen snabbt röra sig upp och ner på ett papper. Men de surrande, susande, brusande elektriska och naturliga ljuden inger också en överklig känsla. Som att man inte riktigt vet vad det är som mäts. Det är musik som kräver tålamod och tid av lyssnaren, och jag hade gärna suttit själv i ett mörkt rum eller ute på ett fält i skogen och omslutits av samtliga tre-fyra timmar musik som de tre skivorna utgör. Få befinna mig precis under tröskeln för medvetande för en stund.

Kajsa Lindgren

<https://nutidamusik.prenly.com/p/nutida-musik/280-2020>

SUB LIMINAL TRANSMISSION

”...Easier to grasp is the music by Lars Åkerlund, even when it is at three hours and a bit, quite a lot to take in and Åkerlund dealing with some extremer sonic properties. According to the cover he uses “sounds from Buchla 200 series, field recordings, SuperCollider, electric monochord, electric guitar and various digital and analog equipment” and twelve pieces were recorded in Sweden at EMS (Stockholm), StudioVetteFyra (Stockholm) and PigHouseStudio (Stenkyrka), and in Spain at CDMC (Madrid).

The music is, as said, quite extreme, but not necessarily in a loud, noisy way. In fact, sometimes the music seems rather quiet. It's extremism lies in that ‘loud-quiet’ approach, as well as the minimalist use of sounds. It seems Åkerlund uses a few sounds per piece, which in length vary from seven to thirty-three minutes, which are used to great effect. In ‘Preality’, for instance, it stays very quiet for very long and if you turn up the volume it becomes a deep rumble, like the recording of an earthquake and towards the end there is high end buzzing sound, slowly dying out. All in the course of seventeen minutes. Crackles, buzzing electricity and faulty wires seem to me a staple ingredient in this music, but for all I know it could be that the instruments used just make some perfect imitation of these sounds.

Åkerlund likes his developments to be minimal but they are there for sure; it just takes a bit of time. I think some people will find the developments to be too slow, but not me. I think it is best to play the entire three CD set in one go, and perceive it as twelve songs of some longitude. It can be quiet for what seems a very long period, or loud for the same amount of time, but it is best to leave volume control untouched.

Let both the quiet and the loud music overwhelm you in equal proportions. Don't be annoyed with either way, but succumb to it all. I am not sure if this is something Åkerlund intended by putting out a three CD set; perhaps it is to him just a collection of twelve entirely different pieces (which I would argue they are not that different in approach and choice of sounds). For me the experience of playing it all in one long listening made the most sense.

I was thinking of BJ Nilsen's recent six-hour concert, which played in a similar amount with the loud-quiet dynamic, so maybe my judgement is partially clouded?

Throughout this is a wonderful collection of some excellent electronic music; sometimes more locked into the world of serious, academic music and sometimes a bit drone like and with a great selection of sounds.”

(FdW) Vital Weekly 1147

Sub Liminal Transmission

(3 x CD) Lars Åkerlund
Firework Edition Records 2018

”... C'est là qu'est le musicien suédois Lars Åkerlund, dans ce moment où parlant de son travail on ne le définit plus par l'instrument (et il a été longtemps guitariste, guitare classique), mais par le fait de faire de la musique, sans plus se poser la question de savoir avec quoi il la fait, et même si sur la pochette de son dernier triple CD, *Sub Liminal Transmission*, il fait la liste du matériel qu'il utilise (et il y en a, entre la guitare électrique, le synthé Buchla, les logiciels et le *field-recording*), il finit quand même par écrire qu'il y en a plein d'autres, « *various digital and analog equipment* ».

Et bien sûr qu'on s'en moque de savoir avec quoi il a fait ce son-ci ou tel autre : l'important n'est pas là, l'important est davantage dans le fait que la musique qu'il propose n'a possiblement plus rien à faire de la définition classique ou traditionnelle de la musique. Et là on ne parle pas du fait de savoir s'il y a des harmonies ou des mélodies (non, on peut pas dire), c'est plus dans le fait

d'abandonner une forme perceptible qu'est le changement – pas une rupture, le parcours s'est fait en douceur...

Et à y songer l'autre jour (mais ça ne vaut pas que pour Åkerlund), j'en suis venu à penser que non seulement la façon traditionnelle de visualiser ou de penser la musique ne marche plus, n'est plus opérante, mais qu'elle fait carrément contre-emploi : si l'on considère que la façon la plus commode de passer une musique, de la partager avec d'autres, est soit de la noter (ça, c'est pour ceux qui en font profession, du moins un certain nombre d'entre eux, parce que ça fait longtemps que le solfège perd du terrain chez les amateurs de musique, et chez les professionnels aussi d'ailleurs), soit de la chanter, on s'aperçoit que dans les nouvelles musiques (peut-être plus si nouvelles d'ailleurs), rien de tout cela n'a plus cours ni quelconque importance. Telle ou telle note ou hauteur, peu importe, ce ne sont pas elles qui sont le cœur, pas plus que le mouvement, le déroulement temporel.

Chanter le moindre bout des ces trois CD de Lars Åkerlund est chose impossible, et le ferait-on qu'on ne parlerait pas de sa musique : c'est à l'écoute des vagues, des auto-routes ou des abeilles qu'on serait plus à même de saisir son essence.

Probablement un des plus beaux enregistrements du musicien suédois, un des plus aboutis, dans ou grâce à l'abandon des structures, des codes – ou peut-être de soi-même.”

KTT, Revue&Corrigée 117 / Ringmodulation 28

Septembre 2019